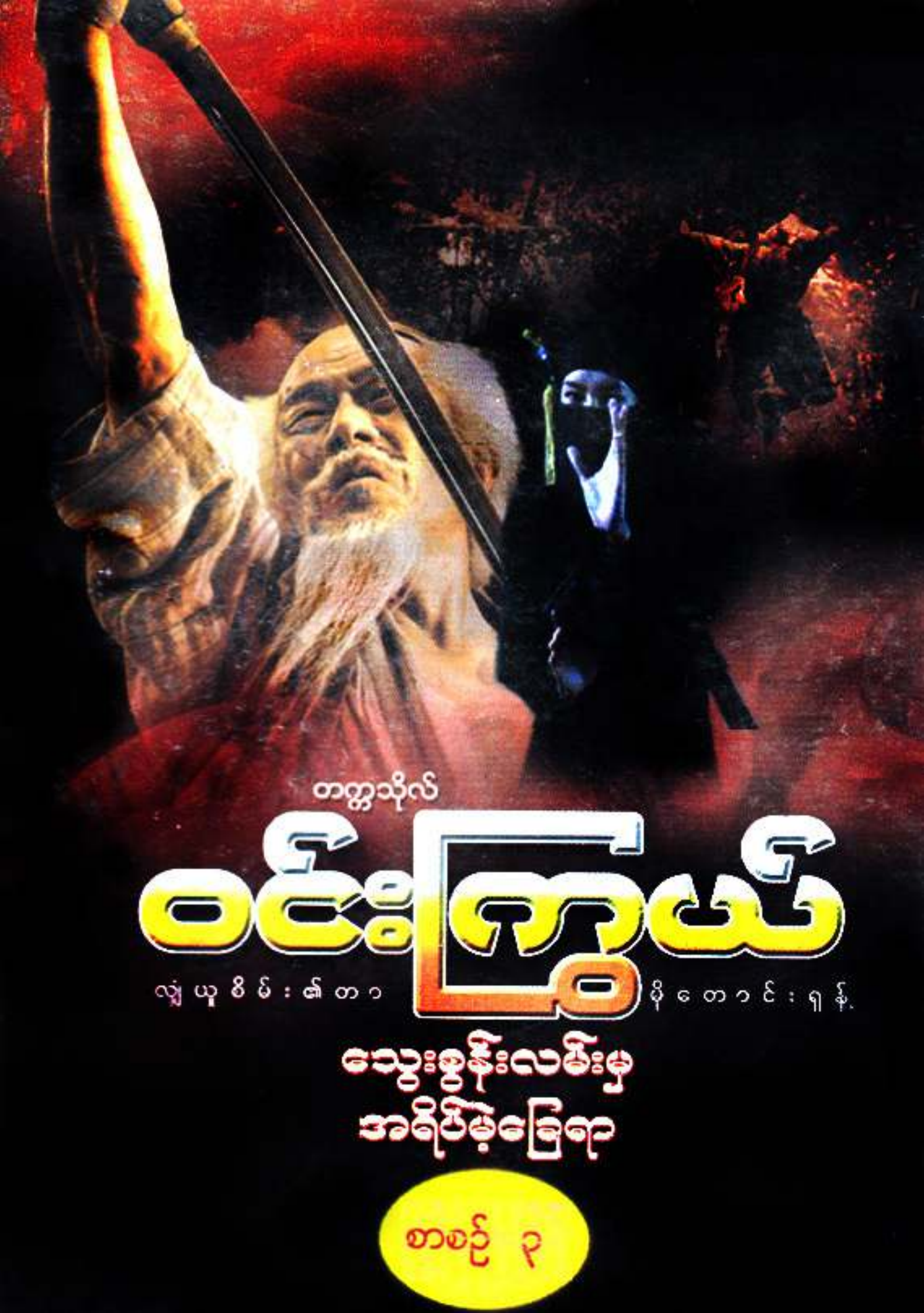

တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

လွှဲ ယူ စိတ် : ဇာတာ

မိုးတောင် : ရန်

သွေးစွန်းလမ်းမှ
အရိပ်မှခြေရာ

စာစဉ် ၃

အကျိုးအပြစ်

လုကျန်သည် ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ရောက်သွားပြီး လမ်းပေါ်
၌ ရှာဖွေကြည့်လိုက်သောအခါ လူစည်ကားနေပြီး ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်
လျှောက်သွားသည့် မိန်းကလေးအား မတွေ့ရတော့ပါချေ။ လုကျန်
သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ငါက ဖုံးစိန်ကို သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ရတာပါ။ သူ
ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

သူက ဖုံးစိန်အား တွေ့လိုက်ရသည် ထင်မိ၏။

သို့သော် ရှာမတွေ့တော့သဖြင့် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့
ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ဆိုင်ထဲ ခြေချမိလိုက်သည်နှင့်--

“ဟင်”

လုကျန် ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ်တန့်သွားလေသည်။

အကြောင်း ကား ဖုံးစိန်က စားပွဲတစ်လုံး၌ထိုင်ကာ သူ့အား
ပြီးပြနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“မင်း”

ဖုံးစိန်က လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် လုကျန်က လှမ်းသွား
လိုက်လေသည်။

ဖုံးစိန်၏မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး
ထိုင်ခုံ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်ချလိုက်သော လုကျန်ကို ကြည့်
ကာ...

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

လုကျန်က ...

“ကျုပ်”

“တပည့်တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ဆရာရှေ့မှာ ခွင့်မတောင်း
ဘဲ ဝင်ထိုင်ရသလား ... ရှိုင်းစိုင်းလိုက်တာ၊ ချက်ချင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်
ခွေးထောက်ချလိုက်စမ်း”

“ဗျာ”

ဆိုင်ထဲ၌ လူအများအပြားရှိနေပြီဖြစ်၍ လုကျန်မှာ မျက်လုံး
ပြူးသွားရပါတော့သည်။

ဖုံးစိန်က ...

“ခွေးမထောက်သေးဘူးလား၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

ဖုံးစိန်၏အသံ ကျယ်လောင်နေသဖြင့် အများက လှည့်ကြည့်လာကြသည်။

လုကျန် ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်း ထွက်သွားလေသည်။ သို့သော် သူက ဖုံးစိန်အား ကတိပေးထားခဲ့သည့်အပြင် ဖုံးစိန်၏ကျေးဇူးများ သူ့အပေါ်တွင် ရှိနေခြင်းကြောင့် မတတ်သာတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဒူးထောက်ချလိုက်ရလေသည်။

စားသောက်နေသော လူအချို့က စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြသော်လည်း သူက ဂရုမစိုက်နိုင်ပါတော့ချေ။

ဖုံးစိန် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းအပြစ်ကို မင်း သိရဲ့လား”

လုကျန်က ...

“ကျုပ်က အဲဒီညက”

သူက သမင်လေးအား ကိုက်ချီသွားသည့် တောခွေးနောက်သို့ လိုက်သွားရာမှ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်များကို ပြောပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ဖုံးစိန်က ...

“ရှင်ထွက်ပြေးသွားတာကြောင့် ထင်ဝမ်အဘိုးအို ဒုက္ခရောက်သွားရတယ်၊ ရှင့်အပြစ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလာခြင်းကြောင့် လုကျန် မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ
ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဖိုးစိန်က ...

“ထင်ဝမ်အဘိုးအိုဟာ ရှင့်ကို ကုသပေးခဲ့လို့ အတွင်းအား
ကုန်ခန်းသွားခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှင် သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်
လည်း ရှင့်ကို လိုက်ရှာရင်း လမ်းမှာ ရန်သူနဲ့တွေ့တဲ့အခါ ဘယ်လိုမှ
မခုခံနိုင်တော့ဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့တာ”

“ဟာ”

လုကျန် လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

လုံးဝ မမျှော်လင့်သောကိစ္စတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

ဖိုးစိန်သည် လုကျန်အား စကားပြောခွင့်မပြုဘဲ တစ်ချိန်
လုံး ဖိပြောနေပါတော့သည်။

“ရှင့်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ရှင့်ကို အပြစ်ပေး
ရလိမ့်မယ်၊ ရှင်ဟာ အဆိပ်ဆေးတစ်လုံးကို သောက်ရလိမ့်မယ်”

ပြောရင်း ဆေးလုလင်းလေးတစ်လုံး ထုတ်ယူလိုက်၏။

ပုလင်းထဲ၌ အနက်ရောင်ဆေးလုံးလေးတစ်လုံး ရှိနေပါ

သည်။

လုကျန် အကျပ်ရိုက်သွားလေသည်။

သူက ဖုံးစိန်ထံတွင် တပည့်ခံခဲ့ပြီဖြစ်၍ သိုင်းလောကစည်း
ကမ်းအရ ဆရာဖြစ်သူ၏အမိန့်ကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာရမည်
ဖြစ်လေသည်။

လုကျန်အတွက် ရွေးချယ်လမ်း မရှိတော့ပါ။

ဖုံးစိန်၏အမိန့်ကို မနာခံလျှင် အသက်ရှင်နေသော်လည်း
နာမည်သေသွားတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းသမားမှန်လျှင် အသက်ထက် ဂုဏ်သိက္ခာကို ပို၍တန်
ဖိုးထားရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဖုံးစိန်က လုကျန် ငိုနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ...

“ဘာလဲ ... ရှင်က အပြစ်ကို မခံယူရဲဘူးလား”

ဟု ဒေါသတကြီး မေးလာလေသည်။ လုကျန် သက်ပြင်း
ချလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က အသက်သေရမှာကို မကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ကျုပ်မှာ ဆောင်ရွက်ဖို့ မပြီးပြတ်သေးတဲ့ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေသေးလို့
စဉ်းစားနေတာပါ”

ဖုံးစိန် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဪ ... ရှင့်အဖေရဲ့ သွေးကြွေးကို ဆပ်ချင်သေးတယ်ပေါ့
ဟုတ်လား”

လုကျန်က တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ...

“ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုစောင့်ရှောက်ပျံ့မယ်လို့ သူ့အဖေ မသေမီ
ကတိပေးထားလို့ပါ။ သေဆုံးသွားပြီးဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အပေါ်
မှာ ကတိမဖျက်ချင်လို့ပါ”

ကျင်းလိန်မြို့စားကြီးအကြောင်း ပြောပြနေလျှင်လည်း
အကြောင်းထူးမည်မဟုတ်ဟု ယူဆပြီး လိုရင်းကိုသာ ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ဖုံးစိန်က ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင့်ကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အခွင့်
အရေးပေးလိုက်မယ်၊ အဆိပ်ဆေးလုံးကို သောက်လိုက်ပါ၊ ရှင့်ရဲ့
အသက်ဟာ လေးဆယ့်ကိုးရက်ခံလိမ့်မယ်၊ အဲဒီရက်အတွင်း ရှင့်ရဲ့
ကိစ္စတွေ ပြီးဆုံးအောင် ဆောင်ရွက်ပေါ့”

လူကျန်သည် မငြင်းလိုတော့ဘဲ သဘောတူလိုက်လေ
သည်။

“ရော့”

ဖုံးစိန်က အနက်ရောင်ဆေးလုံးလေး ပေးလိုက်သောအခါ
ယူပြီး သောက်ချလိုက်လေသည်။

ဖုံးစိန် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ရှင် သတ္တိကောင်းသားပဲ”

လုကျန်က ...

“ကျွန်ုပ်ကို နောက်ထပ် အပြစ်ပေးစရာရှိသေးသလားဗျာ”
ဟု မေးလိုက်သည်။

ဖိုးစိန်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ရှင်ဟာ အများရှေ့မှာ ကျွန်မကို နူးထောက်ဂါရဝပြုတယ်၊

အပြစ်ဒဏ်ခတ်တဲ့ အဆိပ်ဆေးလုံးကို မငြင်းဘဲ သောက်တယ်၊ ဒါ

ကြောင့် ရှင့်ကို နောက်ထပ်အပြစ်မပေးတော့ဘဲ အခွင့်အရေးတစ်ခု

ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ လေးဆယ့်ကိုးရက်မပြည့်ခင် ထင်ဝမ်လိုဏ်ဂူကို

ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့ပါ၊ ရှင့်အတွက် အဆိပ်ဖြေဆေးပေးမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

လုကျန်က ...

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဖိုးစိန် ကျေနပ်သွားလျှင်ပြီးရောဟု သဘောထားကာ ပြော

လိုက်လေသည်။

ဖိုးစိန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

လုကျန်က ...

“ဒါထက် ဒီစားပွဲမှာ ထိုင်နေခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကော”

မိန်အဲ့ကို မတွေ့ရတော့သဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

ဖိုးစိန်က ...

“ကျွန်မ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

“ဗျာ”

လုကျန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“သူက ဆိုင်အနောက်ဘက်က ထွက်ပြေးသွားတယ်လေ၊

ရှင် လိုက်သွားပါလား၊ မိနိုင်းသေးတယ်”

လုကျန်သည် မိန့်အဲ့အတွက် စိတ်ပူနေသည်ဖြစ်ရာ ဖုံးစိန်ကို

ပင် နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ဘဲ ဆိုင်အနောက်ဘက်သို့ ပြေးလွှားသွား
လိုက်လေတော့သည်။

()

လမ်းမကြီးများ၊ လမ်းကြိုလမ်းကြားများ၊ ပန်းဥယျာဉ်၊

ရေကန်၊ ဘုံကျောင်း စသည် စသည်ဖြင့် တစ်မြို့လုံးနဲ့အောင် လိုက်

ရှာပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း မိန့်အဲ့၏အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရတော့ပါ

ချေ။

လုကျန် ဗျာများသွားလေသည်။

ဖုံးစိန်၏အဆိပ်ဆေးလုံးကြောင့် သူ၏အသက်သည် ကြာ

ရှည်ခံတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ကျင်းလိန်မြို့စားကြီးအား ပေးထားသည့်ကတိအတိုင်း
မဆောင်ရွက်နိုင်လျှင် သူအသေဖြောင့်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။
ထို့ကြောင့် ...

“မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရမှာပဲ”

လုကျန်သည် လက်မလျှော့ဘဲ မိန်အဲ့အား မတွေ့မချင်း
လိုက်လံရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သို့ဖြင့် နေဝင်ချိန်တွင် မြို့ပြင်သို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

မြို့ထဲ၌ မရှိတော့ဘဲ မြို့ပြင်သို့ ထွက်သွားပြီဟု ယူဆကာ
ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

နေဝန်းနီမှာ မည်သည့်အချိန်က အနောက်ဘက်၌ ၎င်း
လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားသည်ကိုပင် မသိနိုင်တော့ပါ။

လုကျန် သတိဝင်လာသောအခါ အမှောင်ရိပ်လွှမ်းနေသော
တောအုပ်တစ်ခုအတွင်း၌ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လုကျန်
ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

မည်သည့်နေရာသို့ သွားရမှန်းမသိတော့ပါ။

“မိန်အဲ့ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

လုကျန် ညည်းတွားလိုက်မိလေသည်။

ထိုစဉ် ...

“ဟား ဟား ဟား”

အဝေးမှရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်

ရလေသည်။

လုကျန် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ရယ်သံကို နားထောင်လိုက်ရုံဖြင့် အတွင်းအား အလွန်

ကောင်းသူတစ်ယောက်၏ရယ်သံဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်ခြင်း

ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လုကျန်သည် ရယ်မောသံကြားရသည့်ဘက်သို့ လှမ်းသွား

လိုက်မိလေသည်။

မိန့်အဲ့တစ်ယောက် တောအုပ်ထဲသို့ရောက်လာပြီး အန္တရာယ်

ပြုမည့်သူ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့နေရမည်ကို စိုးရိမ်နေရ

ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အမှောင်ရိပ်များသည် တစ်စထက်တစ်စ အားကောင်းလာ

သည်။

ဆောင်းရာသီသို့ ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ နှင်းများ ကျဆင်း

စပြုလာလေသည်။

အေးစိမ့်မှုကလည်း ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးထားလိုက်

လေသည်။

လုကျန် ခြေလှမ်းရပ်သွားသည်။

ရှေ့ဘက်သွားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

သူ၏စိတ်ထဲမှာမူ မိန်အဲ့အတွက် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ကာ
ရယ်သံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လာရောက်သွားလိုသည်။

လုကျန် အားမလိုအားမရဖြစ်နေစဉ် ကောင်းကင်ပေါ်၌
လဝန်းထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လရောင်သည် နှင်းဖြူများကို ထိုးဖောက်ကာ ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံးကို ကြည်လင်သာယာလာလေသည်။

လုကျန် ဝမ်းသာသွားသည်။

ရှေ့သို့ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

တောအုပ်ကား တစ်စထက်တစ်စ နက်ရှိုင်းလာလေသည်။

လုကျန်သည် ရယ်သံကြားရာသို့ မှန်းဆကာ ထွက်လာခဲ့စဉ်
မှာပင် ...

“ဟား ဟား ဟား”

ရယ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်
ရပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ရယ်သံသည် ဝဲဘက်မလှမ်းမကမ်းမှ ထွက်
ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လုကျန်သည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှ ကွေ့ပတ်လျှောက်
သွားလိုက်ရာ မကြာပါချေ။

မြို့နှင်းများ ကျဆင်းနေသည့်ကြားမှ မြေကွက်လပ်တစ်ခု
နှင့် အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လုကျန် ခြေလှမ်းရပ်သွားလေသည်။

လူသူဝေးလံခေါင်းပါးသော တောတောင်ထဲ၌ လာရောက်
နေထိုင်သူမှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

ထိုစဉ် ...

“ကျိပုဖန် ... ခင်ဗျား ပုန်းနေလို့ မရတော့ဘူး၊ ထွက်လာ”
ခက်ထန်မာကျောသော စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားရလေသည်။

လုကျန် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မြေကွက်လပ်တွင် လူ
တစ်ယောက်ရောက်ရှိနေပြီး အိမ်ကလေးဆီသို့ မျက်နှာမူကာ စိန်
ခေါ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လုကျန်က ရှေ့တိုးပြီး ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

ထိုလူမှာ ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အစိမ်းရောင် အဝတ်
အစားများ ဝတ်ထားလေသည်။

လရောင်ဖြင့် အလွန်မာနကြီးသူတစ်ယောက်အသွင်မျိုး
တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူ၏စကားအဆုံးတွင် အိမ်ကလေးဆီမှ မီးရောင်များ

ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုအခိုက် အိမ်တံခါးပွင့်သွားပြီး အဘွားအိုတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အဘွားအို၏လက်ထဲ၌ မီးအိမ်တစ်လုံး ကိုင်ဆောင်လာ သဖြင့် အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်တွင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖြစ်သွားလေ သည်။

အဘွားအိုသည် အိမ်တိုင်တစ်လုံး၌ မီးအိမ်ကို ချိတ်ထား လိုက်ပြီး မြေကွက်လပ်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်လေသည်။

သူမသည် အစိမ်းရောင်ဝတ် မာနကြီးသော အဘိုးအိုကို တွေ့မြင်ရလျှင် ...

“လတ်စသတ်တော့ တောင်ငါးလုံး ဝမ်ပချန်ကိုး၊ ရှင်က ဒီ နေရာအထိ လာရဲတာ အတော်သတ္တိကောင်းနေလို့ပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

လုကျန်သည် တောင်ငါးလုံးဝမ်ပချန်ဟူသောအမည်ကို ကြားရလျှင် တွေဝေသွားလေသည်။

“ဒီနာမည်ကို ငါ ဘယ်မှာကြားဖူးပါလိမ့်”

သူက တွေးတောစဉ်းစားလိုက်သော်လည်း အဖြေမရ သဖြင့် ဆက်ပြီး ငေးကြည့်နေလိုက်မိလေသည်။

ဝမ်ပချန်ဆိုသူက...

“ကျိပုဇန် ...ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကျေနပ်မယ်လို့ထင်လား”

ကျိပုဇန်ဆိုသော အဘွားအိုက ...

“မကျေနပ်တော့ကော ကျွန်မက ဂရုစိုက်ရမှာလား”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ တစ်ပွဲတစ်လမ်းလောက် ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ရ

အောင်”

“စိတ်ချ၊ ဘယ်သူက ဆုံးမနိုင်မလဲ ကြည့်သေးတာပေါ့”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောလိုက်ကြပြီး ချက်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်

တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

လုကျန် ရင်ထိတ်သွားသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက်ပွဲတစ်ခုနှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံနေရပြီ

မဟုတ်ပါလား။

ယခုအချိန်မှာတော့ နောက်ဆုတ်ရှောင်ထွက်မသွားနိုင်

တော့ဘဲ တိုက်ပွဲကို ငေးမောကြည့်နေလိုက်မိလေတော့သည်။

ကျိပုဇန်ဆိုသောအဘွားအိုနှင့် ဝမ်ပချန်ဆိုသောအဘိုးအိုတို့

တစ်ယောက်တစ်ပြန် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြလေသည်။

လေတိုးသံများ တဟူဟူ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ သာမန်တိုက်ပွဲများ မဟုတ်ဘဲ ထိပ်

တန်းသိုင်းကွက်များ အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးဖြစ်ကြောင်း

တွေ့မြင်ရသဖြင့် လုကျန် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး မျက်တောင်မခက်

ငေးမောကြည့်နေမိလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲကား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် အရှိန်
အဟုန် ပြင်းထန်လှပေသည်။

အဘွားအို၏တိုက်ခိုက်မှုများသည် ဆန်းပြားသလို အဘိုး
အို၏တိုက်ကွက်များမှာလည်း အံ့သြစရာကောင်းအောင် မထင်မှတ်
သော ရှုထောင့်များမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

တစ်ယောက်၏တိုက်ခိုက်မှုကို တစ်ယောက်က ခုခံရာ၌
လည်းကောင်း၊ ရှောင်တိမ်းရာ၌လည်းကောင်း ပညာသားပါလှလေ
သည်။

လူကျန်သည် တိုက်ပွဲကိုကြည့်ရင်း အလွန်အံ့သြမိလေ
သည်။

သူတို့၏တိုက်ကွက်၊ ခုခံကွက်များကိုလည်း အတုယူမှတ်
သားထားလိုက်မိလေသည်။

ယိုမျှမက ...

“ဝမ်ပချန်ဆိုတဲ့နာမည်ကို ငါကြားဖူးပါတယ်”

“ကျိပုဖန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုလည်း ငါကြားဖူးပါတယ်”

ဟု တွေးနေမိပြန်ပါတော့သည်။

တိုက်ပွဲကား အရှိန်လျော့မသွားဘဲ တစ်စထက်တစ်စ ပို၍
ပြင်းထန်လာလေသည်။

ဝမ်ပချန်နှင့် ကျီပုဖန်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
အနိုင်ရတော့မှ ရပ်တန့်လိုက်ကြတော့မည့်သဘော ရှိနေ၏။

လုကျန်သည် တိုက်ပွဲကိုကြည့်ရင်း တိုက်ကွက်များကို မှတ်
သားရင်း ဝမ်ပချန်တို့အကြောင်းကို တွေးတောရင်း ငူငူကြီးရပ်နေမိ
ရာ အတန်ကြာလျှင် ...

“လတ်စသတ်တော့ ကျီပုဖန်ဆိုတာ ကျင်းလိန်မြို့စားကြီး
ရဲ့နမဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ကိုး၊ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ ကျင်းလိန်မြို့စား
ကြီးထက်တောင် တော်တယ်၊ မိန်အဲ့ဟာ သူ့ဆီမှာရောက်နေတာပဲ
ဖြစ်ရမယ်”

ဟူ၍ တွေးတောစဉ်းစားလာမိလေသည်။

ရှောင်လင် ကျောင်း၌ နေထိုင်ခဲ့စဉ်က သူ၏ဆရာဖြစ်သော
ကျီတကိုယ်တော် ပြောပြခဲ့သည်ကို ပြန်လည်သတိရလာခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

ကျီတကိုယ်တော်သည် လုကျန်က တစ်နေ့တွင် သိုင်း
လောကထဲသို့ ဆင်း သွားရမည်ဖြစ်၍ သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသော
သိုင်းသမားကြီးများနှင့် ဂိုဏ်းသားများအကြောင်းကို ပြောပြထားခဲ့
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျီပုဖန် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားလာမိသည့်
အပြင် မိန်အဲ့နှင့်ပတ်သက်နေရမည်ဟု နားလည်မိလိုက်ခြင်းကြောင့်

ဝမ်းသာသွားလေသည်။

မိန့်အဲ့သည် ကျီပုဖန်ထံ၌ ရောက်ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သွားလေသည်။

လုကျန်က ရှေ့သို့လှမ်းထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ...
'ဝုန်း'

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျီပုဖန် နှင့်ဝမ်ပချန်တို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြပြီး နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူနောက်ဆုတ်သွားကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်ပချန်က ...

“ကျီပုဖန် ခင်ဗျား ရှုံးသွားပြီ”

ဟု ပြောလေသည်။

ကျီပုဖန်က ...

“အံ့မယ်၊ ရှင်ရှုံးသွားတာများ”

“မင်းရှုံးတာ”

“ရှင် ရှုံးတာ”

ဝမ်ပချန်က ...

“ကျုပ်က တောင်ထိပ်ကြားပေါက်သိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုလိုက်တော့ မင်းက နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ရတယ်၊

ဘာပြောမလဲ”

ကျိပုဖန်က ...

“ကျွန်မက ခြေလှမ်းတစ်ဝက်ပဲ ဆုတ်လိုက်ရတာ ကျွန်မရဲ့ နတ်ဆိုးနိုင် သိုင်းကွက်ကျတော့ကော ရှင်လည်း ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ် လိုက်ရတာပဲ မဟုတ်လား”

ဝမ်ပချန်က ...

“ခြေလှမ်းတစ်ဝက်တည်းပါဗျာ၊ တစ်လှမ်းမဟုတ်ပါဘူး”

ကျိပုဖန်က ...

“ရှင် မငြင်းနဲ့”

“ကျုပ် မငြင်းဘူး၊ ငြင်းနေတာက မင်းပဲ”

“ကျွန်မငြင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် မကျေနပ်ရင် နောက်တစ် ခါ ယှဉ်လိုက်ရအောင်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထပ်မံယှဉ်ပြိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက် ကြလေသည်။

လုကျန် မနေနိုင်တော့ဘဲ ...

“ခဏနေကြပါဦးဗျာ”

ဟန့်တားရင်း ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်လေတော့သည်။

လုကျန်၏ ဟန့်တားသံထွက်ပေါ်လာသောအခါ ဝမ်ပချန်

နှင့်ကျိပုဇနိတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးများ ယှဉ်ပြိုင်ကြရာတွင် ကိုယ်စွမ်း
ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ထုတ်ဖော်အသုံးပြုရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျစ်
လျူရှုထားရသည့်သဘော ရှိလေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က အကောက်ကြံမည်ဆိုလျှင် နှစ်ယောက်
စလုံး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသော
အခါ နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ထိပ်သွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လုကျန်ကို ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

နောက်သို့လည်း ဆုတ်လိုက်ကြရာ လုကျန်က သူတို့နှစ်
ယောက်ကြား၌ ဝင်ရပ်လိုက်လေသည်။

ဝမ်ပချန်ကော ကျိပုဇနိပါ လုကျန်အား မျက်မှောင်ကုတ်
ကာ ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ကျိပုဇနိက မကျေမနပ်ဖြင့် ...

“ဝမ်ပချန် ရှင်အဖော်ခေါ်လာတာကလည်း နို့နဲ့တောင်
မစင်သေးတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ပါလား။”

ဟု ခန့်လိုက်လေသည်။

ဝမ်ပချန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဘယ်ကလာ ကျုပ်က ဘာကြောင့်အဖော်ခေါ်လာရမှာ

လဲ”

“ဒါဖြင့် သူက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ် မသိဘူး”

ကျိပုဇန်သည် လုကျန်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီနေရာကို ရောက်လာ
တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လုကျန်က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“ဘွားဘွားကို ဂါရဝပြုပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ
မိန်အဲ့ကို လာရှာတာပါ”

“ဟေ”

ကျိပုဇန်သည် မိန်အဲ့အား ကောင်းစွာသိရှိထားလေသည်။

“မိန်အဲ့ ... ဟုတ်လား၊ သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ ပျောက်သွားလို့ပါ”

“ဘာပြောတယ်”

ကျိပုဇန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။ လုကျန်အား
မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်ပြီး ...

“မင်း ရှင်းရှင်းပြောစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

လှကျန်က ...

“ကျင်းလိန်မြို့စားကြီးဟာ အဆိပ်ဒေဝီရဲ့အဆိပ်မိသွား
တာကြောင့် သူ ...”

သူက အဖြစ်အပျက်များကို ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်လေ
သည်။

ကျိပုဇန့် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ဒါ ... ဒါ အမှန်ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“တောက် ... အဆိပ်ဒေဝီ ... သင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ
ပြန်ပြီးခေါင်းထောင်လာပြီကိုး”

သူမသည် မြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ ဒေါသတကြီး ပြောလေ
သည်။

ဝမ်ပချန်လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ခုတစ်လော သိုင်းလောကမှာ ထိပ်သီးအကျော်အမော်
တွေ ပြန်ပြီး လှုပ်ရှားလာနေကြတယ်၊ အဆိပ်ဒေဝီ ပြန်ထွက်လာတာ
ကောင်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး”

ဝမ်ပချန်က ဝင်ပြောလာလေသည်။

ကျိပုဇန့်က ...

“သိုင်းအကျော်အမော်တွေ ပြန်လှုပ်ရှားလာတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... အဖြူကော၊ အနက်ကော၊ တောင်ပိုင်းကကော၊ မြောက်ပိုင်းကကော၊ နယ်ခြားကတောင် ပါသေးတယ်၊ အတော်ကို စုံစုံလင်လင်ပါပဲ”

ဝမ်ပချန်၏စကားကြောင့် ကျိုပုဇွန်၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပလာလေသည်။

“ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ ရှင်သီရင် ပြောစမ်းပါဦး”
ဟု မေးလေသည်။

ဝမ်ပချန်က ...

“သိုင်းလောကမှာ ဆယ်စုံသိုင်းကျမ်း ပြန်ပေါ်လာလို့ပဲ”

“ဘာ”

ကျိုပုဇွန်၏အသံ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

ဝမ်ပချန်က ...

“ဆယ်စုံသိုင်းကျမ်းရဲ့ သတင်းအနံ့ရတာနဲ့ သိုင်းအကျော်အမော်တွေဟာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြန်ပေါ်လာတာပဲ”

ကျိုပုဇွန်က ...

“ဒါဆို သိုင်းလောကမှာ သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မှာပေါ့၊ မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး”

သူမ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်ကိုကြည့်ကာ ဝမ်ပချန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ ... ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို ဝင်ရှုပ်ချင်သေးလိုလား၊ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားတို့ မောင်နှမကြောင့် ကျုပ် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျင်းလိန်မြို့စားလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ခင်ဗျား လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရမယ် မထင်နဲ့”

ဟု ပြောလေသည်။

လုကျန် ရင်ထိတ်သွားသည်။

ဝမ်ပချန်နှင့်ကျိပုဖန်တို့ အချင်းများကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြမည်ကို စိုးရိမ်မိလေသည်။

သို့သော် သူထင်မှတ်သလို ဖြစ်မလာပါချေ။

ကျိပုဖန်က စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် စိတ်လျော့ချလိုက်ပုံရလေသည်။

“အဲဒီတုန်းကတော့ သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ရာထူးကို ရွေးချယ်ဖို့အတွက် သိုင်းအကျော်အမော်တွေ စုဝေးခဲ့ကြတာ၊ ရှင့်ရဲ့အရည်အချင်းနဲ့ မထိုက်တန်လို့ ကျွန်မတို့ ဝင်ရှုပ်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ နတ်ကိုးပါးဂိုဏ်ချုပ်ကိုတောင် ကျွန်မ လက်မခံဘဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား”

ဝမ်ပချန်က ...

“နတ်ကိုးပါးဂိုဏ်းချုပ်က ခင်ဗျားကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာသိလို့ ဒီနေရာမှလာပြီး ဇာတ်မြှုပ်နေတာ မဟုတ်လား”

ဟု ခန့်လိုက်ပြန်သည်။

လုကျန်သည် သူတို့ပြောသည့်စကားများကို နားထောင်ရင်း ကျိတ်ကိုယ်တော်ကြီး ပြောပြဖူးသည့်စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာလေသည်။

ကျိတ်ကိုယ်တော်သည် တစ်ချိန်က သိုင်းလောကတွင် ထိပ်သီးအကျော်အမော်များစုဝေးကာ သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီး ဖွဲ့စည်းပြီး သိုင်းလောက စည်းလုံးညီညာမှုရရှိရန် ဆောင်ရွက်ဖို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြရလေသည်။

မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီး ဖွဲ့စည်းမည့်ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကောင်းမွန်လှသည်ဖြစ်သော်လည်း အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ရာထူးနှင့် ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြသောအခါ သူဖြစ်သင့်သည်၊ ငါဖြစ်သင့်သည်ဆိုပြီး သဘောထားကွဲလွဲကြလေတော့သည်။

သိုင်းသမားများဖြစ်သည့်အတိုင်း သဘောကွဲလွဲမှုကို သိုင်းပညာဖြင့် ဖြေရှင်းကြရာတွင် သွေးထွက်သံယိုတိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။

တိုက်ပွဲများသည် တစ်ရက်နှစ်ရက်နှင့် ပြီးဆုံးသွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ သိုင်းလောကနေရာအနှံ့အပြားသို့ ပျံ့နှံ့သွားကာ သုံးနှစ်

တိုင်တိုင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်း တွင် ရှောင်လင်ကျောင်းမှ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သလို ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးများသည်လည်း အသိတရားဝင်လာကြပြီး လျှင် အကျိုးမဲ့သောတိုက်ပွဲများကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်ကြသဖြင့် သိုင်းလောကမှာ ပြန်လည်အေးချမ်းသာယာသွားခဲ့ရလေသည်။

သိုင်းအကျော်အမော် အချို့သည် နောင်တရကာ သိုင်းလောကမှ တိမ်မြုပ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

အရေးနိမ့်ခဲ့သူ၊ အရှက်ကွဲခဲ့ရသူအချို့ကလည်း အငြိုးအတေးထားကာ တစ်နေ့မှာ ပြန်လည်ဖြေရှင်းမည်ဟူ၍ ဇာတ်မြုပ်လိုက်ကြ၏။

မည်သို့ဆိုစေ၊ သိုင်းလောကမှ တိုက်ပွဲများ ရပ်တန့်ကာ ငြိမ်သက်သွားသည်က အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မဟာမိတ်ဖွဲ့ပွဲမှ ရန်ငြိုးကြောင့် ဝမ်ပချန်က ကျီပုဖန်နှင့် လာရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လုကျန် ကောင်းစွာသဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်ပချန်သည် ကျီပုဖန်အား မကျေနပ်ဖြစ်နေသော်လည်း ကျီပုဖန်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်သွားချေပြီ။

“ကျုပ်က သွေးထွက်သံယို တိုက်ပွဲတွေကို စိတ်ကုန်ပြီး ဒီနေရာမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း လာနေခဲ့တာပါ။ ကျင်းလိန်မြို့စားကြီး

ကိုတောင် အဆက်အသွယ်လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။

ဝမ်ပချန်က ...

“ဒါဖြင့် ဆယ်စုံကျမ်းအတွက် ခင်ဗျား လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်

လာတာကကော”

“သိုင်းလောကအတွက် စိုးရိမ်လို့ပါ”

“ဟား ဟား ဟား”

ဝမ်ပချန်က လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ကျိပု ဖန်က ...

“ကျွန်မက သိုင်းလောကထဲကို ဆင်းရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆယ်
စုံသိုင်းကျမ်းအတွက် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့တူမလေးအတွက်ပဲ ဖြစ်
တယ်”

လုကျန်ပြောပြသည့် မိန့်အဲ့၏အကြောင်းကို ဝမ်ပချန်လည်း
သိထားပြီးပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့တိုင် ...

“တူမလေးကို အကြောင်းပြချင်တာ မဟုတ်လား၊ အမှန်
အတိုင်း ဝန်ခံစမ်းပါ”

ဟု ခန့်လိုက်ပြန်သည်။

ကျိပုဖန်က ...

“အချိန်တန်တော့ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ထား ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ
ရှင်သိပါလိမ့်မယ်၊ ခုတော့ ပြန်ပါဦးရှင်”

ဝမ်ပချန်က လက်မခံပါချေ။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ လာတယ်ဆိုတာ မှတ်ထား
ပါ”

ကျိပုဖန်က ...

“ယှဉ်ပြိုင်တယ်ဆိုတာ ပြိုင်ဘက်ရှိမှာပါ၊ ကျွန်မက မယှဉ်
ဘူးဆိုရင် ရှင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ခင် ... ခင်ဗျား”

“ရှင်က ကျွန်မကို သတ်ပစ်မယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မ မျက်
တောင်မခတ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ရပ်နေလိုက်ဦးမယ်”

ဝမ်ပချန် ဒေါပွသွားလေသည်။

“ခင်ဗျား”

သူက တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း ကျိပုဖန်က
မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသဖြင့် အခက်ကြုံသွားရလေသည်။

ပြိုင်ဘက် ဖြစ်သော်လည်း ခုခံခြင်းမရှိသူအား တိုက်ခိုက်
ခြင်းမပြုလိုသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျိပုဖန်က ...

“ရှင်သွားပါတော့၊ ကျွန်မဟာ တစ်သက်လုံး ရှင်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်

မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်သွားပါရင်”

ဝမ်ပချန် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်
တော့ပါချေ။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရတဲ့ အခွင့်အရေး ပေါ်လာပါ
စေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

စကားဆုံးလျှင် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

()

ဝမ်ပချန် ထွက်သွားပြီး ဖြစ်လေသည်။ လုကျန် ယခုမှ စိတ်
အေးသွားလေသည်။

ထိုစဉ် ...

“မင်းကကော ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

လုကျန် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျီပုဖန်က သူ့အား မကျေ
မနပ် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျီပုဖန်က ...

“မင်း မသွားသေးဘူးလား”

“ကျွန် ... ကျွန်တော်”

“မင်းကို ငါ့မောင်က အကူအညီတောင်းသွားတာတောင် မင်းက လျစ်လျူရှုခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့မောင်ဟာ လောကပေါ်မှာ မင်းလောက် အသုံးမကျတဲ့လူ မရှိဘူးဆိုတာ သိမသွားတာ နာတာပဲ”

“ကျွန်တော်”

လုကျန် မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

မိန်အဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းကြောင့် သူတွင် အပြစ်ရှိသည်ဟု ခံစားနေရလေသည်။

ကျိပုဖန်က ..

“ငါ့တူမလေး ဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊ မင်းမျက်နှာကို ငါ မကြည့်ချင်တော့ဘူး ထွက်သွားစမ်း”

ဟု တွင်တွင်မောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။ လုကျန်က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“မြို့စားကြီးမှာကြားတဲ့အတိုင်း မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိနေပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ မိန်အဲ့ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ကူညီပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

စကားဆုံးလျှင် ကျိပုဖန်အား ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။